

g. H.

No. 10. }

Oktober 1884.

{ 10de Aargang.

Hvem skal hjælpe mig?

(Efter Runeberg af M. Graff).

Mel. O Kirkekloffe i min Hu.

Guds Bud vel kjender, sander jeg,
 Og Dag for Dag de staa for mig;
 Men ser jeg, hvordan de er holdt,
 Da falder helt mit Mod saa stolt.

I Synd jeg født, undfangen er,
 Til Synd staar alt's min Begjær;
 Min Synd hver Dag bli'r mere stor,
 Slet intet Godt der i mig bor.

Lidt strækkes for det Ondes Magt
 Min Sjæl, af Herrens Aand opvakt,
 Og vilde derfor græde Blod,
 At Gud ei kan mig være god.

Men, skal jeg ændre Hjer'elag,
 Er Kraft og Lyst hos mig for svag;
 Jeg sukker, naar mig Anger slaar,
 Men er idag dog som igaar.

Hvem skal mig hjælpe i min Nød?
 Hvem bringe Trøst i Liv og Død?
 At jeg endnu kan holde ud
 Og vinde saligt Liv i Gud?

O Jesu, du, min Frelsermand,
 Alene du mig hjælpe kan.
 Ja, laa al Verdens Skyld mig paa,
 Du kunde hjælpe da ogsaa.

Sig, at paa dig jeg lægge faar
 Den Bloddøm, som imod mig staar,
 Saa ved jeg, hvor jeg finder Fred,
 Naar Rædsel vil mig trykke ned.

Saa send din Helligaand, som ei
 Da strømmer mer, men glæder mig,
 Dplyser, hvad som mørkt mig er,
 Og, svigter jeg, med Kraft er nær.

Du skrev jo med dit Blod, som flød,
 At du ei vil den Faldnes Død.
 Den Blodskrift lad mig stille nu
 Mod Synd og Stylb og Dødens Gru!

Den fangne Djager-Vige.

Fader de smaa Børn komme
 til mig og forhindrer dem ikke;
 thi Guds Rige hører saadanne
 til. Mark. 10, 14.

I det Indre af Nordamerika drage endnu Levninger af Landets gamle adspredte Beboere omkring paa de øde Stetter. Indianere kalder man dem med et Fællesnavn; de deles dog i forskellige Stammer med særskilte Navne som Cherokeeer, Djager osv.

De europæiske Indvandrerers Havesyge har ofte snart med Rist og snart med Vold berøvet dem deres Fædres Land og stedse trængt dem længere mod Vest og paa mange Maader bragt Fordærvelse og Elendighed over dem.

Paa den anden Side er vistnok ogsaa Guds Ord for mange Aar siden forkyndt blandt disse Hedninger. Fra Tid til anden har Herren udsendt udmærkede af Kristi Aand udrustede Arbeidere til denne Høst; men her, som overalt i hans Rige, drives Arbeidet efter hans Raad og Vilje og ikke efter Menneskenes Tanker. Saa drage fremdeles Evangeliets Bud omkring blandt disse adspredte Stammer for at udjaa Ordets Sæd i disse paa saa mange Maader nedtraadte og ilde medhandlede Aagre. En saadan Missionær drog en Dag — det var i Aaret 1817 — over de øde Stepper for at udføre sin Gjerning. Han kom fra Brainerd, en Missionsstation blandt Cherokeeerne. Stationen bærer Navn efter en rigt velsignet Herrens Tjener, der tidligere har brudt Banen paa denne Arbeidsmark. Der er en Opdragelsesanstalt for Indianerbørn, som har været til stor Velsignelse. Fra Stationen var Missionæren draget vestover med nogle Ledjagere for at forkynde Ordet for de adspredte Hedninger og fornemmelig for at undersøge, om der ikke kunde blive oprettet

en Skole blandt dem. Han var allerede reist flere Dagsrejser mod Vest; Reisen maatte foregaa tilhest; thi i disse Egne kan man ei rejse paa anden Maade. Det var Tordags Eftermiddag; og han haabede endnu for Aften at naa en liden Koloni, hvor han agtede at prædike om Søndagen. Nogle Timers Reise fra dette Sted kom han til en Elv, der var stærkt opsvulmet. Broer og Færger fandtes naturligvis ikke der. De forsøgte at lade Hestene svømme over; men efter flere farlige Forsøg maatte de opgive dette til Missionærens Sorg. Han havde glædet sig til efter flere Dages Besværligheder, som den stærke Regn betydelig havde øget, atter at kunne komme under Tag og helligholde Søndagen i Ro og Fred. Ifke mindre ønskede han at finde Anledning til at forkynde Evangeliet, og nu maatte han saa nær Maalet mod sin Vilje gjøre Holdt for Ratten, ja maaske komme til at tilbringe flere Dage under et Træ. Han maatte kæmpe haardt for at overvinde den Modløshed, der vilde komme over ham; han spurgte mer end en Gang: Herre, hvorfor dette? — Paa dette Spørgsmaal gav Herren ham snart et beskjæmmende Svar.

Aftenen var allerede frembrudt; Missionæren stod under Træet ved en Ild, de havde optændt; han stirrede modløs paa den brusende Strøm, da han saa en Flok Indianere komme paa den modsatte Side; det lykkedes disse Steppernes veløvede Sønner at sætte over Floden paa deres Heste, dog med stor Moie og Fare, hvorpaa de opslugt sit Nattekvarter i nogen Afstand fra Missionærens. Da han saa dette, forstod han strax, at her var Herrens Svar paa hans Spørgsmaal. Beskjæmmet gik han langs Flodbredden for at tale med disse Indianere, Herren havde sendt ham. Han fandt 20 til 25 Cherokeeer leirede om Ilden. Det var vilde Krigere af et frygteligt Udseende. Rundt om dem laa deres Vaaben, Buer og Stridsøyer; imellem deres Rejseforraad og nogle Sække Maiskorn saa man Dyrehuderne, der skulde tjene dem til Senge, Bunder af Pile og allehaande Gjenstande, der oienfyntlig

var Bytte fra et Kjøbertog. Dette i Forbindelse med tydelige Spor af Blod paa deres Baaben og øvrige Sager tilligemed Skalperne af de ihjelslagne Fienders Hoveder ved de vilde Mands Bælte hød ikke vor Missionær noget behageligt Syn, men vakte hans Medlidenhed. Han kunde af, hvad han saa, slutte sig til, at disse arme Hedninger vandrede paa dens Veie, som var en Manddraber fra Begyndelsen af. Paa sit Spørgsmaal erfarede han, at de vare en Del af en Krigshob, der havde deltaget i et Streiftog mod Osagerne. De enkelte Stammer stride altid med hinanden og stadfæste derved Skriftens Ord, der taler om en Vandel i Had, Ondskab og Brede, og skildrer Hedningerne som opfyldte af Fiendskab, Had, Mord, uforsonlige og blodtørstige.

Missionæren forkyndte dem Frelsens Ord, men fandt neppe et hørende Øre og endnu mindre et modtageligt Hjerter. Medens hans Blik hvilede paa den vilde Gruppe, fik han se en liden Pige paa 5 eller 6 Aar iblandt Mændene. Dette forekom ham underligt, da der ellers hverken var Kvinder eller Børn med dem. Han spurgte da, hvem Barnet tilhørte, og hvor dets Forældre var. "Barnet er en fangen Osager-Pige, og her er hendes Forældre", sagde en af Krigerne, idet han med grusom Glæde fremviste 2 Skalper, der hang ved hans Bælte. Han havde altsaa slaaet dem ihjel og smykket sig med det sædvanlige Seierstegn. Den lille Pige saa forundret paa disse Haarpidske og vidste ikke, hvad de betød. Med Gru vendte Missionæren sig bort, medens hans Hjerter var fuldt af Medlidenhed med Barnet. Han vilde klappe hende og tage hende i sine Arme, men hun løb bag Mændene. "Hun er hange for den hvide Mand", sagde en Indianer leende, tog Barnet med Magt og satte hende foran Missionæren; denne forsøgte at gjøre Barnet tillidsfuldt og gav hende noget Kage, som han tilfældigvis havde; men med dette vidste hun Intet at foretage sig; det var formodentlig første Gang, hun saa noget Saadant. Et blankt Bæger behagede hende bedre; dette greb hun med Begjærighed.

Den Lille havde strax vundet Missionærens Hjerter. Hun var et elskværdigt Barn af mørk Kobberfarve, med regelmæssige Træk. I hendes Dine laa et saadant Udtryk af Godmodighed og Venlighed, at man ikke kunde se hende uden Velbehag. Og hvor maatte ikke hendes Stilling opvække Medlidenhed! Berøvet sine Forældre, bortført som Fange af deres Mordere for at opvoxe som Slavinde i en Cherokeeerhytte, maatte hun da ikke opvække Missionærens varmeste Deltagelse, især naar han saa hen til Hedenstæbets dybe Mørke, der omgav det arme Barn? Han viste sig ogsaa nu som den Herres Tjener, der sagde: "Lader de smaa Børn komme til mig og forhindrer dem ikke." Han onskede af sit ganske Hjerter at føre dette Barn hen til Ham, der havde taget Børnene i Favu og velsignet dem. Pludselig greb den Tanke ham, at det kunde være muligt at redde Barnet ud af de Billedes Hænder og bringe hende til Anstalten i Brainerd. Under alvorlige Suk til Herren begyndte han da at underhandle med den Mand, Barnet tilhørte; men denne vilde Intet høre derom, selv da en Hest, Sadel og Tilbehør blev buden i Bytte. Endelig erholdt Missionæren, der ikke lod sig afstrække, det Løfte, at Mændene paa deres Hjemtog skulde bringe Barnet til Brainerd og derfor modtage en Løsepenge af 100 Daler.

Hjertelig glad herover skrev han nu til Anstaltsens Forstander nogle Linjer, der skulde overbringes samtidig med Barnet. Han vidste vel, at Vennerne der ikke havde Midler til at betale Løsesummen, men han satte sin Lid til Herren, hvis Haand han kunde se i denne Førelse, idet han haabede, at Han ogsaa vilde overtage Ansorgen for Løsepengene og gjøre Hjerter og Hænder villige til at give.

Efter at han nu havde taget Afsked med den lille Pige, der laa ham saa paa Hjertet, gik han bestjæmmet over sin tidligere Modløshed tilbage til sin Hvileplads. Han troede med fast Tillid, at Herren havde Fredstanker med dette Barn, og ventede ved sin Tilbagekomst at finde hende i Brainerd i kristelige Omgivelser. (Forts.)

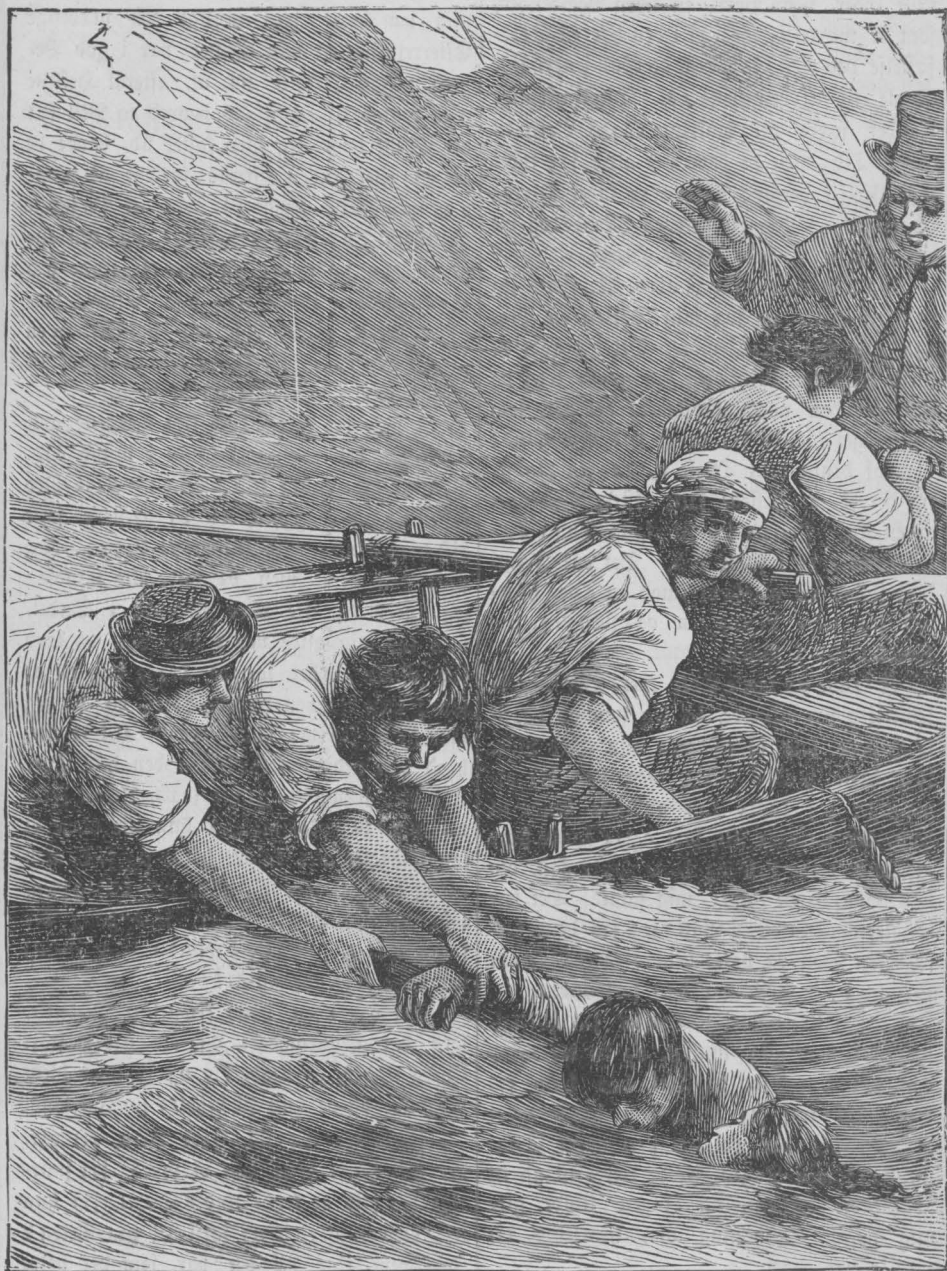
Indianeren.

Dette Billede skal, ligesom den foregaaende
 Fortælling, minde Eder om det Hedningefolk,
 hvis Land vi bebo, og dets Nød. Bort
 Samsfunds Komitee for Indianermisjonen
 har nu kaldt en Missionær til at undersøge,
 hvad der kan gøres for Indianernes time-
 lige og aandelige Bøjskerd. Erit D. Morstad

fra Eau Claire, Wis., er allerede tilraadt
 denne Gjening i Støret nordensfor Wit-
 tenberg, Wis. Kommer, kjære Børn, ogsaa
 denne Gjening ihu med hjertelig Bøn til
 Gud og med Ederz smaa Gaver, at Kris-
 tus ogsaa kan faa Lyse for de stakkels
 Indianerbørn!

Reddet af Havsnød.

Han skal befale sine Engle om dig.

(Indfendt.)

Paa Dpfordring er det, jeg her vil fortælle Eder, kjære Børn, en liden Begivenhed, som er mærkelig, fordi vi i den har en Stadfæstelse paa den Sandhed, at Gud sender sine Engle til at beskyrme os. Disse usynlige Aander svæve vel omkring Guds Børn til enhver Tid; men vi have ikke altid saa tydelige Beviser derved; undertiden lader Herren os erfare det paa en særegen Maade og vil da, at vi skulle tage det til Hjerte.

En Efternmiddag i Juli d. A. kjørte jeg ned til Byen og tog min Datter, en Pige paa otte Aar, med mig. Det gik godt de første to a tre Mil; jeg sad ganske tryk og var desuden noget nedslaaet; det var, som om Noget hvilede saa tungt paa mit Sind; men af denne min Doale vaffes jeg pludselig derved, at Hestene satte afsted, opkræmte af en Klo. Først jeg fik rigtig Tag i Tøjlerne, vare de i fuldt Løb. Det ene Fremhjul støder nu voldsomt imod en Tue, hvorved jeg tabte Ligevægten og slængtes paa Hovedet ned i Veien.

J kunne vel tænke Eder, kjære Børn, hvorledes jeg var tilmode, da jeg kom op og fik se Hestene fare afsted med min kjære Lille. Jeg hørte hendes Skrig, men stod der afmægtig; jeg kunde kun anbefale hende til ham, der formaar Alt, som ogsaa kunde styre Hestenes vilde Løb og holde hende fast, om han end havde ladet mig falde. Det var imidlertid kun et Dieblit, jeg saa dette forfærdelige Syn og hørte hendes hjerteskjærende Skrig; i det næste var hun forsvunden.

Jeg satte naturligvis efter saa hurtigt, som det var mig muligt, og da det netop var paa den Tid, at Folk kom hjem fra Byen, saa traf jeg Flere, som havde mødt hende. Der var vel ikke steet noget Sammenstød; men Ingen havde været istand til at standse Hestene, og Ingen kunde give mig nogen Dplysning om, hvorledes det endelig var gaaet.

Efterat jeg havde løbet omtrent en Mil, blev jeg indhentet af en Mand, med hvem

jeg fik kjøre, saaat jeg nu kunde komme raskest frem. Det varede da heller ikke saa længe, før vi mødte En, som var sendt afsted, dels for at undersøge, hvorledes det var gaaet med mig, og dels for at bringe mig saa snart som muligt den gladelige Efterretning, at min Datter var i god Behold. Han fortalte nu, at, efterat Hestene vare komne til en Plads henved to Mil fra det Sted, hvor jeg blev kastet ud, havde de af en eller anden Grund forsøgt at vende om, men dette havde til Følge at Buggyen væltede. Rognstangen løsrevs, og den ene af Hestene saldt om og blev liggende paa Siden uden at kunne rejse sig. Efterat saaledes deres vilde Løb var standset, men før end Nogen endnu kunde komme heinde til Hjælp, kryber den Lille ufsadt frem.

J ville vel gjerne høre lidt nærmere om, hvorledes det var gaaet hende i denne Tid. Vi ville lade hende selv berette: "Papa blev kastet ud af Buggyen, og da Hestene satte afsted med mig, blev jeg meget bange. Jeg skreg paa dem, men de vilde ikke standse; jeg turde da ikke blive siddende i Sædet, men lod mig glide ned i Buggyen og krob ind under Sædet for at lægge mig til at sove; men Bognen væltede snart, og da jeg kom frem, saa laa 'Cate' der." Det er Alt, hvad hun ved at fortælle om den hele Tur. Jeg blev slængt ud ganske snart, efterat Farten var begyndt, medens hun ikke alene et langt Stykke Veie kunde holde sig fast, men endog vove at lade sig glide ned i Buggyen, løfte op det Stykke Læder, som hang der foran Sædet, gaa helt bagunder dette — og der blive liggende ufsadt!

Det var uden Tvivl frygtelige Dieblikke, hun har gjenneingaaet, og det var et stort Guds Under, at baade Liv og Lemmer bleve bevarede, og at hun fik beholde sin Forstand.

Hvem tror du nu, kjære Barn, det var, der gav hende dette, som vi synes, saa snurrelige Indfald at krybe under Sædet, saa hun ikke blev hen slængt og forslaaet paa Veien? Ja, hvem tror du det var, som der holdt sin beskyttende Haand over hende? Du vil vel svare, det var vor Fader i Himmelen,

der har lovet, at han vil sende sine Engle omkring os til at bevare os paa alle vore Veie. Maatte vi vogte os for at fortrøne vor Gud og bedrove hans Engle!

Manitowoc, Wis., Septbr. 1884.

A. D. Alfjen.

Min Kraft fuldkommes i Skrobelighed.

Fact var tidligere Negerslave. Senere blev han Medhjælper i Missionen. Engang fortalte han i en af sine Dpbyggelsestimer Følgende.

Da jeg endnu var ung, gaves der ingen fromme Folk paa mit Hjemsted. Men min Herres Son var paa min Alder og gik i Skole. Han holdt meget af mig. Om Aftenen kom han ud i Kjøkkenet og underviste mig i det, han om Dagen havde lært i Skolen. Saaledes lærte jeg at læse. Da jeg blev større, toge vi det nye Testament og læste det igjennem Vers for Vers. Naar den Ene begik en Feil, rettede den Anden ham; saaledes lærte vi begge at læse med Færdighed. Men med Tiden folte vi begge under Læsningen, at vi vare Syndere for Gud. Vi begyndte at spørge efter vore Sjæles Frelse. Og Herren horte os og gav os Raade til at kunne sætte vort Haab til Kristus.

Senere begyndte jeg at holde Bede- og Dpbyggelsestimer iblandt Negerne. Men min gamle Herre erfarede det snart. Han blev meget vred, især over at hans Son var bleven from. Han forbød mig at holde Forsamlinger, og sagde, at han vilde pidstke mig dygtigt, hvis jeg ei adlød. Men jeg kunde ikke lade være og forkyndte Evangeliet hver Søndag Morgen og Aften. Men hver Mandag Morgen blev jeg regelmæssigt pidstet derfor af min Herre med en Svøbe af Læder. Og Nyggen blev derved saa forslaaet, at jeg aldrig blev lægt fra den ene Mandag til den anden. Mit daglige Arbeide kunde jeg kun udføre med det største Besvær. Saaledes forløb halvandet Aar.

En Mandag Morgen havde min Herre som sædvanlig befalet mine Medslaver, at de skulde binde mig til et Træ i Gaarden og trække Klæderne af mig, for at han igjen kunde pidstke mig. Da dette var skeet, kom min Herre hen til mig. Han satte sig og saa stivt paa mig. Men Pidstken hængte endnu ved hans Side. Han var rystet i sin Samvittighed; et afgjørende Dieblit i hans Liv var kommet. "Nu Fact", taltalte han mig, "din Nyg er jo ganske sonderflænget og fuld af Saar og Ar; jeg ved ikke, hvor jeg skal slaa mere. Hvorlænge vil du Glendige dog endnu egenfindig blive ved den Veie?" — "Saa længe, Massa", svarede jeg, "som min Herre og Frelser lader mig beholde Livet." — "Men hvorfor er du dog saa halstarrig?" spurgte han. — Jeg svarede: "Herre, paa Dpstandelsens Morgen, naar mit stakkels Legeme staar op af Stovet, viser jeg min himmelske Fader alle disse Ar som Tegn paa min Trostak." — Min Herre taug, befalede Slaverne at løse mig og sendte mig ud paa Marken til mit Arbeide.

Om Aftenen meget sildt kom han ud til mig paa Marken, rev hist og her noget Ukrudt op og nærmede sig saaledes stedse mere til mig. Endelig var han ved Siden af mig. "Sæt dig, Fact, der paa Jorden, og sig mig engang oprigtig Sandheden. Du ved din Nyg er alt for længe siden fuld af Saar; du har dertil et furt Arbeide og er en ussel Slave. Sig mig, er du da virkelig lykkelig midt i al denne Glendighed?" — "Massa," svarede jeg, "jeg tror ikke, at der i hele Verden gives noget lykkeligere Menneffe, end jeg er." — Han taug. Lidt efter sagde han: "Fact, du har altid sagt, at din Religion byder dig at bede ogsaa for dem, som fornærme dig. Vil du nu ogsaa engang bede for din gamle Herre?" — "D viskelig," sagde jeg, "af mit ganske Hjerte." Vi faldt begge paa Knæ. Jeg bad for ham. Han kom endnu oftere ud paa Marken, og jeg bad med ham og for ham. Endelig fandt han Fred i Lammets Blod. Fra den Tid af levede vi sammen som Brodre i een

Menighed. Paa sit Dødsleie skjænkede han mig Friheden. Han lagde mig paa Hjerte at forkynde Evangeliet, saalænge jeg levede. Han lagde ogsaa til mig, at vi i Himlen vilde finde hinanden igjen. Jeg har lært at kjende mange Kristne, som jeg har kjær, men endnu ingen, som jeg kunde holde saam en get af som min gamle Herre. Ja, jeg haaber at finde ham igjen i Himlen."

Tro uden at forstaa.

"Jeg vil ikke tro Noget uden det, jeg forstaa," siger en selvstog ung Mand en Dag i et Hotel.

"Det vil heller ikke jeg", sagde en Anden.

"Mine Herrer", sagde En, som sad i Nærheden, forstaa jeg Eder ret: I vilde ikke tro Noget, uden hvad I forstaa?"

"Ja, det vilde vi ikke" — istemte alle Tre, som sad sammen.

"Nu vel", sagde den Fremmede; "paa min Tur imorges saa jeg nogle Gæs æde Græs paa Marken; tro I det?"

"Ja visselig", sagde de tre Vantroer.

"Jeg saa ogsaa Svin æde Græs; tro I det?"

"Naturligvis", sagde de Tre.

"Jeg saa ogsaa Haar og Njor æde Græs; tro I det?"

"Naturligvis", lod atter Svaret.

"Nu vel — Græsset, som de forhen havde ædt, var ved Fordoielsen bleven til Hjar paa Gæsenes Njor, til Pigger hos Svinene, til Uld hos Faarene, og paa Njorne var det blevet til Haar; tro I det, mine Herrer?"

"Naturligvis", svarede de.

"Ja, I tro det", siger han, "men I forstaa det ikke".

De blere forviirede, bejsjæmmede og taug.

Smaastrykker.

1. Den, som dor, førend han dor, dor ikke, naar han dor.
2. En Bagvadster og et Menneſte, som gjerne horer Bagv. dsteren, hare begge hoer sin Dyd: hin paa Tungen, denne i Dret.
3. Den til Himlen Udkaarne
Vil daglig stiftes af Tidster og Torne.

G a a d e.

Et nordist Raavn mit Første er,
Mit Andet puster Hver at eie.
I Norge velbekjendt mit Hele er
Og har ved Elvens Bred sit Leie.

Oplosning

paa Gaaden i No. 8:

Hammer, Jammer, Kammer,
Flammer.

Rigtig opløst af R. K. H., New House, Minn.; J. C., Nerstrand, Minn.; C. B. L., Christiana, Wis.; A. G. K., Stony Run, Minn.; S. L., Rothsay, Minn.; K. K., Holt, Minn.; C. B. K., Martell, Wis.; L. K. L., Watson, Minn.; M. G. W., Haber, Minn.; D. A., Arcadia, Wis.; N. N. D., Eaton, Wisconsin.

Børneblad, 10de Aargang.

Prisen er fremdeles 35 Cents pr. Explr.

Bore Agenter, der tage Bladet i Pakker og selv holde Raveliste, tilstaa vi derimod for det dermed forbundne Arbeide og Udgifter følgende Reduktion:

Pakker paa 5—9 Expl. efter 30 Cts. pr. Expl.

— 10—49 — 25 " —

— 50 og derover efter 20 " —

Adresse: J. B. Frich,

Dr. 8, La Crosse, Wis.

Entered at the post office La Crosse, Wis., as second-class matter.

"Fædrl. og Emigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.